

ÜZENET

A CSÉPAI, SZELEVÉNYI, TISZAUGI ÉS TISZASASI RÓMAI
KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉGEK TÁJÉKOZTATÓJA

V. évfolyam, 2. szám, 2007. február

HÍREK, INFORMÁCIÓK, LELKISÉG, GYERMEK-SAROK

„Velem nem tettétek meg”

Alapige: Máté 25,41-46.

Sokszor beszélünk, amikor hallgatnunk kellene, de sokszor hallgatunk, amikor beszélnünk kellene. Nem mondtam ezzel semmi újat, hisz a rossz időben való hallgatásnak, illetve megszólalásnak következményeiről mindenki, aki itt van, talán hosszasan tudna beszélni. Hány nézeteltérést, veszekedést, viszálykodást lehetett volna elkerülni, ha időben visszavonjuk megjegyzéseinket. De hány megbékélés, megbocsátás maradt el, mert talán gyávák voltunk beismerni hibánkat, tévedésünket, és túl büszkék voltunk ahhoz, hogy kimondjuk: bocsánat. Egyetemes imahetünk negyedik napjára kijelölt témája: Isten megítéli a mi hallgatásunkat. Itt elsősorban nem az elmaradt bocsánatkérésekről, tanúskodásokról, hitvallástételekről van szó, hanem a cselekvő szeretet elhallgatásáról. Mert nem csak szavaink által szólunk, hanem tetteink, cselekedeteink is beszélnek. Árulkodnak a bennünk lévő szeretetről. Forgalmas utca sarkán a földön fekszik egy ember. Mindenki el-siet mellette. Ha valaki észre is veszi, hamar levonja a következtetést, hogy biztosan részeg. Autóbuszon idős asszony egyik kezében bot, a másik kezében a bevásárlókosár, s alig tud megkapaszkodni abba a székbe, amelyen két diák épp az internetről letöltött mókás képeken szórakozik. Beteg gyermekét ölében tartó édesanya már két órát eltöltött az orvosi rendelő folyosóján, mert akik utána érkeztek, sietve elmondták, hogy csak jelentéktelen orvosi igazolás kell nekik, így „jogukban áll” hamarabb bemenni. Már egy hete halott nyugdíjasra bukkan a postás.

Senkinek sem tűnt fel, hogy semmi mozgás a házban. A szomszédok azt gondolták, gyermekeihez költözött. Gyermekei - hát, ők túlságosan elfoglaltak, de előtte két héttel még semmi fájdalomra nem panaszkodott, amikor utoljára felhívták. Példák, amelyek naponként megtörténnek, és elárulják, hogy milyen sokszor némul el a szeretet cselekedete. Jézus utolsó ítéletről szóló példázatában, amikor a bal kéz felől állók fölött ítéletet mond a király, Jézus valójában leleplezi közöm-

bösségünket, figyelmeztet a közömbösségünkkel járó veszélyre és ösztönöz a cselekvő szeretetre.

1. Jézus leleplez

A példázatban Jézus hat cselekedetet említ, amelyekben a bal kéz felől állókat elmarasztalja. Ezzel nem azt akarja kifejezni, hogy a megetetés, megítatás, befogadás, felruházás és börtönlátogatás a legfontosabb jótettek. Jézus nem rangsorolja a jócselekedeteket. Noha hat tettet említ, valójában a szeretetszolgálat sokféle lehetőségét fejezi ki. Ami megdöbbenő, hogy a sokféle lehetőség közül az elmarasztalt címzettek egyiket sem használták ki. Sőt, igazolni is tudják magukat, hogy nem látták Jézust egyik állapotban sem szenvedni. Jól ismert emberi magatartás, hogy mindig meg tudjuk magyarázni „bizonyítványunkat”. Jól megszerkesztett védőbeszédünk van minden mulasztásunkra, és azt gondoljuk, hogy ezt akkor is bedobhatjuk, amikor a szeretetei hanyagoltuk el. Úgy teszünk, mintha minden rendben lenne, hisz jogosnak véljük a kérdés: „Mikor láttunk volna téged?” Meg kell jegyeznünk, hogy itt nincs szó arról hogy a mulasztók ne találkoztak volna éhezővel, szomjazóval, mezítelennel, jövevényel vagy fogollyal, csupán csak nem tartották érdemesnek őket segítségnyújtásra. Pedig aki tudna jót cselekedni, de nem teszi, bűne az annak. Közömbösek voltak életük során a rászorultakkal szemben. Lelepleződnek, mert meg vannak elégedve magukkal, hogy Jézus iránti kötelességeiket teljesítették. De Jézus nem a neki végzett szolgálatot kéri számon, hanem a legkisebbel szemben gyakorolt szeretetet Erről viszont nem tudnak beszámolni. Néma hallgatással kell belátnunk, hogy amikor Jézus a legkisebbek iránti viszonyulásunkat kéri számon, nincs miről beszámolnunk. Pedig Jézusnak szolgálni azt jelenti, hogy az előttem lévő bajbajutottnak segítek. Jézus azonosul a szenvedő emberrel.

2. Jézus figyelmeztet

Református hitvallásunk alapján sokszor hirdetjük, hogy kegyelemből, hit által üdvözülünk. Sokszor elhangzik szószéken, bibliaórákon, hogy cselekedeteink nem érdemszerzőek. Ez is igaz. Az örök élet ajándékát nem lehet kiérdemelni. De sokszor nem vesszük észre, hogy amikor ezeket lépten-nyomon hangsúlyozzuk, uram-uramozó farizeusokká válhatunk, mert a hit cselekedetek nélkül meghalt önmagában. A példázatban végítéletről szól Jézus, amelyben minden népek ítélet alá kerülnek. Minden népek alatt kell értenünk, hogy hívőkre és pogányokra egyaránt kiterjed az ítélet. Jézus nem nyugtat meg afelől, hogy az üdvösség azoké, akik meg tudták vallani hitüket. Arról sincs szó, hogy a hívők lennének a jobb kéz felől álló juhok, a pogányok pedig az elmarasztaltak. Ezzel arra figyelmeztet Jézus, hogy üdvösségünk kérdésében a hitet megelőzi a bennünk lévő szeretet. A

pogányok a szívükbe írt törvény szerint fognak megítélni. Ez azt jelenti, hogy nem elég a hit szemével felismerni a szolgálat lehetőségeit, hanem meg

kell szólalnia a cselekvő szeretetnek, amely odahajol az „eme legkisebbekhez is”. Hit és jócselekedet nem zárják ki egymást. Nem azért kell jót cselekednünk, mert ezzel elébb kerülnénk az üdvösség megszerzésében, hanem azért, mert a jócselekedet természetes megnyilvánulása a hitnek. Merjünk jót cselekedni és így megmutatni a bennünk lévő hitet. János apostol így int a levelében: „gyermekeim ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és valóságosan.”

3. Cselekvésre ösztönöz

Jézus utolsó ítéletről szóló példázatában mivel tud bennünket ösztönözni? Hisz kategorikusnak látszik a kijelentés: megcselekedtétek - nem cselekedtétek meg. A példázat szereplőinek szemszögéből nézve már valóban késő minden, nincs lehetőség a helyzeten változtatni. A szétválasztás már megtörtént. De a tanítványok számára, akiknek Jézus elmondja ezt a példázatot, és a mi számunkra, akik ma halljuk az ígét, még ott van a döntés lehetősége. Ma még nálunk a választás lehetősége. Ma még nem késő elindulni a szeretetszolgálatnak az útján, és segítő kezet nyújtani a legkisebbeknek, s valóban letörni nekik egy falat kenyeret, kinyújtani egy pohár vizet, felöltöztetni, meglátogatni, befogadni őket. Talán nem kerülünk ezzel egyetlen újság címlapjára sem, nem is lesz ettől fényesebb a karrierünk, de tudunk már valamit: ha ezt megtettük - megszólaltattuk a szeretetünket és ezzel Jézusnak tettünk szolgálatot. Ámen.

Kuczor Ersébet

Elhangzott 2007. január 25-én,

Csépán a Római Katolikus templomban

GONDOLATOK AZ ÖKUMENÉRŐL

Milyen jó lenne, ha mindenki ebben gondolkodna a világi életben az országok vezetői, a politikusok, a különböző eszmék hirdetői, az egyes nemzetek, s nem utolsósorban az egyes emberek. Ez esetben elkerülhető lett volna az emberek milliói-nak életét kioltó háborúk, - amely sajnos napjainkban is folytatódik, nem egy esetben az eltérő vallás ürügyén.

Jó érzés, hogy világviszonylatban a római katolikus pápák már régóta próbálkoznak, tesznek erőfeszítéseket az eltérő vallású országok, népek, népcsoportok

kölcsönös megértésére, vallási türelemre intésére. Ismeretes, hogy ez nem veszélytelen vállalkozás. Gondoljanak XVI. Benedek pápa legutóbbi törökországi látogatására, az örményeket védelmező újságíró lelövésére, vagy II. János Pál pápa elleni merényletre.

Örülünk, hogy Dénes atyának és lelkésztársainak sikerült mindannyiunk megelégedésére megszervezni az általuk gondozott közösségek ökumenikus rendezvényeit. Nagyon jó, hogy az itt élő, különböző vallású hívek lelkészei valamennyien aktív résztvevők voltak, hirdették az igét, elmondták saját gondolataikat, tapasztalataikat, mely által bepillantást nyerhettünk a mai kor, az itt élő emberek hitéletéről, annak gyakorlásáról.

Nagyszerű érzés az együttlét, a kölcsönös találkozás. Köszönjük a szelevényi „aktív hívek” kedvességét, fáradozását, hogy a kellemes uzsonna mellett lehetőséget teremtettek a hívek és egyházfiak közötti beszélgetésre, gondolatcserére.

Már az első napon hallhattuk, hogy hazánkban 20 éve vetődött fel az ökumené gondolata. A mai felgyorsult világban ez hosszú időnek tűnik, de lényeg az, hogy eljutottunk idáig, s gyakoroljuk.

Elsősorban az idősebb korosztálynak – akik még családon belül és kívül is részesültek vallási nevelésben – lehetnek tapasztalatai az eltérő vallású lelkészek, illetve emberek súrlódásairól a régebbi időkben. A környék lakói jól ismerik a szomszédos településeket, s hol milyen vallás a domináns. A szomszédos községek ellenségeskedése sok esetben még ilyen irányban is megnyilvánult. Pl. a Sasiak Csépat pápistának, fordítva pedig kálonistának (kálvinista) csúfolták.

Fényes Elek Magyarország geográfiai szótárában olvasható: „Csépa lakossága 1850-ben 2250 lélekből 2048 rk., 116 evangélikus, 4 református, 2 óhitű, 80 zsidó. Katholikus anyatemploma van.” Ez időben az egyházi szolgálatot: keresztesítés, temetés, esketés az evangélikusok részére is a római katolikus pap végezte.

Az 1858-as pápai konkordátum azonban kényszerhelyzet elé állította az itt élő evangélikusokat. Ekkor teljesen elváltak a római katolikus egyháztól, s kezdtek komolyan szervezni, megalapozni egyházi életüket. Később még a többszörös díjért szolgáltatott harangszót is megtagadták, s anélkül kísérték halottjaikat utolsó útjukra. Az anyagi alap előteremtése érdekében nagyarányú gyűjtésbe kezdtek, melyek között a többségi katolikusok zöme is adakozott. Az imaház, az iskola avatóünnepségén (1889.) szintén sokan részt vettek a római katolikus egyház tiltása ellenére. Templomuk századik évfordulója alkalmából a renoválásra szintén gyűjtést végeztek, s vallási hovatartozás nélkül adakozott, aki tehetett, s az ünnepi istentiszteleten is részt vettünk.

A hitélet változása címen végzett kutatásom során tapasztaltam, hogy a vegyesházasságban élők kölcsönösen tisztelték egymás vallását, látogatták egymás temp-

lomait. Volt rá példa, hogy az egyházfiak próbálták őket befolyásolni, lebeszélni a más vallású pár választásáról. Sajnos a világi életben is tapasztalható a felülről szított ellenségeskedés. Ismeretes, hogy a szomszédos országokba „szakadt” magyar nemzetiségűekkel, az odalátogató magyarokkal hogyan bántak. Az 1970-es években egyik romániai utunk alkalmával a túristaszálló recepcióján lévő hölgy rettegve mondta el, hogy magyaroknak nem adhat szállást. Számtalan esetben tapasztaltuk az egyszerű emberek szeretetét. Pl. egy fenyőerdő mellett áthaladó országút mentén uzsonnáztunk. Az úton gyalogosan, mosolyogva közeledett felénk – kulaccsal a vállán – egy román polgár (magyarul nem tudott). Hozzánk érve nyújtotta a kulacsát, s megkínált minden felnőttet. (Valószínűleg egy hívogató vőfély lehetett). Természetesen mi is megkínáltuk elemózsiával, mely után kedvesen elköszönt. Elmondható, hogy ez az ember is az ökumené jegyében gondolkodott, nem pedig a felülről szított gyűlölet jegyében.

A fenti példák is mutatják, hogy a felelős vezetők tanulhatnának az egyszerű, jó szándékú emberektől, akik valóban az érdek nélküli, igaz ember mércéjével mérnek, s tisztelik egymást.

*Csetényi Mihályné
nyugdíjas tanárnő*

Vélemények az ökumenikus imahétről

„Minden évben egyre szebb. Azt látom, hogy az embereket is egyre jobban érdekli. Egyre többen veszünk részt rajta. Örülünk, hogy találkozunk egymással. S mindig szép prédikációkat hallunk.”

„Nagyon tetszenek ezek az összejövetelek. Szeretném, ha tartanának tovább.”

„Szép voltak az énekek. Úgy érzi az ember, hogy feltöltődik ezeken az alkalmaikon. Elégedett vagyok vele. Öröm, hogy régi – akár 30 éve nem látott – ismerősökkel is találkozunk. Köszönjük Dénes atyának és a többi lelkésznek is, hogy ezt létrehozták.”

„Végig részt vettem, pedig nem is akartam. Mint mikor egy hervadt virágot vízbe tesznek, úgy éreztem magam. A prédikációkból sokat tanultunk. Az otthoni életünk is könnyebb így.”

„Köszönet azoknak is, akik elvittek minket.”

„Szép volt, gyönyörű volt.”

„Csépán Erzsike gyönyörű beszédet mondott.”

„Tanulhatunk egymástól imádkozni, énekelni.”

Eseménynapló

Január 22 – 29. Ökumenikus imahét volt.

„Nevében jöttünk testvérek össze, hát eljön közénk az Úr!

Testvér a szíved emeld magasra, mert eljön közénk az Úr!”

/Énekelj az Úrnak c. dalgyűjtemény 58./3. vers/

Február 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony, Urunk bemutatása.

Lk 2,22 – 40. Találkozás ünnepének nevezik a keleti liturgiában, Simeon énekére utalva, „Fény a népek világosságára”. Az ünnepi szentmise keretében gyertyát áld meg az Egyház, és az égő gyertyákkal tartott körmenet utal a régi körmenetekre, amelyeket mindig „fényekkel” tettek még ünnepélyesebbé. A mai ünnepen különösen jelentős, hogy Urunk a nemzetek világossága. A megáldott gyertyákat otthonainkba visszük, és a haldoklók mellett, vagy ha a pap a szentségekkel otthonunkba érkezik, az előkészített kereszt mellé meggyújtva elhelyezzük.

Február 3. Szt. Balázs püspök vértanú ünnepe.

Keresztény, farsangi bál volt Kunszentmártonban melyre a helyi gyermekénekkar is nagy lelkesedéssel készült. A gyermekek a jelmezes bemutatón Hófehérke és a hét törpe jelmezébe bújtak bele. Kis zenés műsorukkal, mellyel nagy sikert arattak (1. hely), emelték a bál hangulatát. Cséparól a gyermekeken kívül egy család - akik szintén nagy sikert arattak „A család” című jelmezükkel - Zsidó Zoltán, felesége Szvoboda Julianna és három kis gyermekük, valamint hat felnőtt Dénes atya vezetésével vett részt a mulatságon. Nagy örömmel fogadtuk ezt a színvonalas kezdeményezést, mivel a keresztény ember életéhez az öröm, a vidámság is hozzá tartozik. Megköszönjük a szervezőknek a meghívást, s reméljük e szép hagyomány felelevenítése, a Mindenható áldásával tovább folytatódik.

Február 21. Hamvazószerda, nagyböjt kezdete.

A nagyböjt kezdőnapja először vasárnap volt, de mivel az őskeresztények vasárnap nem böjtöltek, a VII. századtól néhány nappal korábban, szerdán kezdték a nagyböjti időt. A „hamvazás” melléknevet azért kapta ez a nap, mert a vezeklőruhák megáldásakor a bűnbánók hamuval hintették meg magukat. *„Emlékezzél, ember, hogy por vagy és porrá leszel!”* Adjunk hálát az Atya Istennek, aki ma megajándékozott minket a Nagyböjt kezdetével. Kérjük, hogy ebben a szent időben töltsön el, és működjön bennünk a Szentlélek, tisztítsa meg szívünket, és erősítse meg a szeretetben.

Elkezdődött a nagyböjt

„Föltekintenek arra, akit keresztülszúrtak.” (Jn 19,37)
Ez a bibliai mondat vezeti nagyböjti gondolatainkat ebben az évben. A nagyböjt ideje alkalmas arra, hogy megtanuljunk megállni, elidőzni Máriával és Jánossal, a szeretett tanítvánnyal amellet, aki a kereszten feláldozta életét az egész emberiségért. Most, a bűnbánat és az ima idején tekintsünk tehát előbb részvétellel a keresztre feszített Krisztusra, aki a kálvárián meghalva teljesen kinyilatkoztatta számunkra Isten szeretetét.
(Részlet XVI. Benedek pápa idei nagyböjti üzenetéből.)

Keresztút-járások templomainkban:

Csépán péntekenként 17 órától.

Szelevényen keddenként 9 órától.

Tiszaugon péntekenként 16 órától.

Anyakönyvi hírek

Elhunytjaink

2006 január 17. - február 24.

Csépán:

Özv. Kurenda Józsefné Kanyó Margit

Szelevényen:

özv. Papp Lászlóné Határ Margit

özv. Szecskó Józsefné Kovács Ilona

Gyermek-sarok

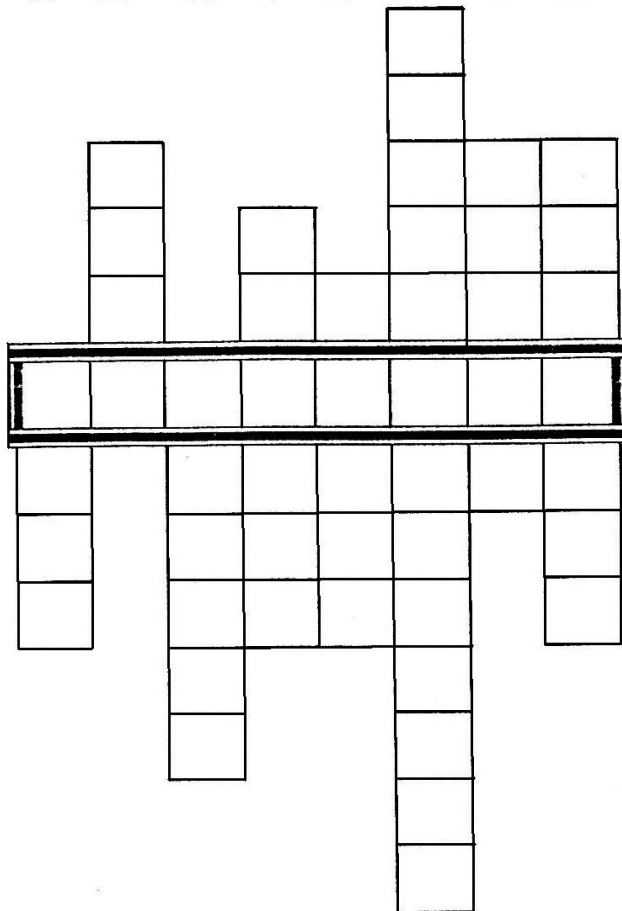

REJTVÉNY

Beküldendő a középén vízszintesen bekeretezett szó, amely egy szertartás neve.

1. A nagyböjt kezdetén ezzel hinti meg a pap a homlokunkat kereszt alakban.
2. A nagyböjt liturgikus színe.
3. Jégtörő ... (febr. 24.).
4. A tél után következik.
5. Ezt a növényt égetik el, és ebből készül a hamu a szertartáshoz.
6. Ezzel a nappal kezdődik a nagyböjt.
7. Hitetlen ... (márc. 7.).
8. A nagyböjttel ennek a táncos-zenés időszaknak lett vége.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.

A megfejtéseket (névvel együtt) leadhatjátok Vincze János hittanárnál. Beküldési határidő: **március 11.** A helyes megfejtők között ajándékot sorsolunk ki!

Előző számunk helyes megfejtése: Kánában volt Jézus lakodalomban.

Nyertesünk: Horváth Patrik, Szelevény.

ÜZENET Felelős kiadó: Lédeczi Dénes plébániai kormányzó. Jelen szám szerkesztésében és összeállításában közreműködtek: Egediné Lovas Annamária és Vincze János.

Kérjük, ha valakinek van a közösség épülésére szolgáló írása, cikke, akkor juttassa el a plébániára további számok összeállításához!

Cím: Római Katolikus Plébánia, Csépa, Rákóczi út 9. Tel/Fax.: 56/323-155.